ఇంద్రధనుస్సు

"రాధీ! రాధీ!"

అమ్మ కేక విన్న నేను ఉలిక్కిపడి లేచాను. కళ్ళను నులుముకుని చూసినా ఇంకా వెలుగు రేఖలు పూర్తిగా రానే లేదు. "ఏమ్మా?" అంటూ బద్ధకంగా మరో వేపు తిరిగి పడుకున్నాను.

"ఇంకా లేవలేదూ? లే, లే! అయిదు దాటింది. కాస్త వాకిలీ, అదీ వూడ్చి ముగ్గెయ్యి. నేను కాస్త పెంద్రాళే వెళ్ళాలి. చినబాబొస్తున్నాడు, ఆఁ మీ నాన్న లేస్తే కాస్త కాఫీ అదీ చూడు. అన్నట్టు రాముడు లేస్తే కాస్త చద్దన్నం పెట్టి స్కూల్‌కి పంపు. ఏం వింటున్నావా?" అంది అమ్మ దొడ్లోంచే కాస్త గట్టిగా.

"అలాగే లేమ్మా! నువ్వెళ్ళు! అయినా చినబాబు వస్తుంటే నువ్వెందుకు ఇంత చీకటితో వెళ్ళడం?" విసుగ్గా అంటున్న నన్ను ఉరిమి చూసింది అమ్మ నా దగ్గరికి వచ్చి.

"ఏమిటీ? మతిపోయిందా? నిద్రమత్తు వదల్లేదా? లేకపోతే ఇంకా కలల లోకంలోనే వున్నావా?"

"అబ్బ! సరే లే! వెళ్ళమ్మా! ఎరక్కపోయన్నాను. ఆఁ జాగ్రత్త! కుక్కలుంటాయి ... అయినా ఇంత చీకటితో

రమ్మన్న మనిషి కాస్త వాళ్ళ పాలేరుని పంపకూడదూ?" అన్నాను, బద్ధకంగా లేచి ఒళ్ళు విరుచుకుంటూ.

అమ్మ నా మాటలకేం సమాధానం చెప్పకుండానే ఏదో గొణుక్కుంటూ వెళ్ళిపోయింది.

మరోసారి బద్ధకంగా ఆవులించి కొంగు బిగించి పనిలోకి దిగాను. నా మనసంతా చికాగ్గా అయిపోయింది. "భగవంతుడా, ఇంకే జన్మలోనూ పేద యింట పుట్టించకు. ఒకవేళ పుట్టించినా తొలి సంతానంగా మాత్రం అస్సలు పుట్టించకు" రోజూలాగే గొణుక్కుంటూ పన్లు ముగించాను.

నాన్న కాఫీతాగి బయటికెళ్ళిపోయాడు. నాకు ఊహ తెలిసినప్పటినుంచి తండ్రి తిని తిరగటం తప్ప కానీ సంపాయించటం ఎరగను. తాతలనాడు బోలెడు ఆస్థి వున్నా అది క్రమేపీ హారతి కర్పూరంలా హరించుకుపోయి "రెక్కాడితేనేగానీ డొక్కాడదు" అన్న స్థితిలోకొచ్చాం.

నాకు ఊహ తెలిసిననాటినుంచి, అమ్మ జానకిరామయ్య గారింట్లో వంట చెయ్యటం, నాన్న బలాదూరుగా తిరగటం చూస్తూనే వున్నాను.

అమ్మ తెచ్చేదాంట్లోనే నేను, అమ్మా, నాన్న, ఇద్దరు తమ్ముళ్ళు ముగ్గురు చెల్లెళ్ళు బ్రతకాలి.

ఇంట్లో వున్నంతసేపూ అమ్మా నాన్నల మధ్య యుద్ధమే. అమ్మా వూరుకోదు, నాన్నా వూరుకోరు. పిల్లలు ఒకళ్ళూ చెప్పినమాట వినరు, ఏమిటో! అసలు పోషించలేని వాళ్ళు ఇంత మందిని ఎందుకు కనాలి? ఏమో బాబూ! నేనైతే ఇంతమందిని చచ్చినా కనను.

"అక్కా- నాకు అన్నం!"

"తెల్లవారిందా?" విసుక్కుంటూ అందరికీ అన్నాలు పెట్టి వాళ్ళని స్కూల్ కి పంపాను.

నేను పుట్టిన చాలా కాలానికి వాళ్ళు పుట్టారు. అయితే వాళ్ళ మధ్య మాత్రం అంత తేడా లేదు.

హుఁ సాయంత్రం కూడా పెంద్రాళే రాదు మా అమ్మ. మామూలుగా అయితే ఉదయం పదింటికెళ్ళి పన్నెండు ఆ ప్రాంతాలకి వస్తుంది. మళ్ళా సాయంత్రం నాలుగింటికెళ్ళి ఎనిమిదికల్లా వచ్చేస్తుంది. అయితే ఈ రోజు జానకిరామయ్యగారి ఏకైక పుత్రరత్నం విదేశాల్లో చదువు ముగించుకుని తిరిగి వస్తున్న కారణాన అమ్మని ఈ రోజంతా అట్టె పెట్టేస్తారనుకుంటాను.

జానకిరామయ్య, యశోదమ్మగార్లకి పుట్టిందే ఒక్కడు. లక్షలాస్తి! ఒక్కగానొక్క కొడుకైనా అతని కోరిక కాదన లేక విదేశాలకి పంపారు. ఇప్పుడు అతగాడో మంచి డాక్టరై తిరిగొస్తున్నాడు. అయినా కలవారికి పిల్లలు కూడా తక్కువగానే వుంటారు అదేం వింతోగానీ!

కొంతమంది అమ్మలక్కలు, "అంతదూరం ఎలా పంపారమ్మా-ఒక్కగానొక్క కొడుకుని? ఏమో బాబూ! మేం మా పిల్లల్ని వదిలి క్షణం ఉండలేం. అసలు కాస్సేపు వాళ్ళు కనిపించకపోతే మాకు పిచ్చెక్కినట్టే ఉంటుంది" అంటూ బుగ్గలు నొక్కుకున్నా యశోదమ్మగారు అంతగా లక్ష్య పెట్టలేదు, నిజంగా ఆవిడ ఎంత గొప్ప ఇల్లాలు.

“ఏమో! నా పిల్లల్ని మాత్రం ఏ కాస్త అవకాశం ఉన్నా చక్కని చదువులకి పంపుతాను. అసలు అమెరికానే పంపితే?” నా ఆలోచనలకి నాకే నవ్వొచ్చింది. నా పెళ్ళవటం నాకో కొడుకు పుట్టటం. వాణ్ని అమెరికా పంపి చదివించటం, ఓహ్! ఎంతాశ! ముందు కడుపునిండా తిండీ, వంటినిండా బట్టా, ఉంటే ఈ కోరికలన్నీ తీరినంత ఫలం!” చిన్నగా నిట్టూరుస్తూ చేటలో బియ్యం పోసుకుని గుమ్మంలో కూలబడి రాళ్ళేరటం మొదలుపెట్టాను.

“ఏం రాధీ! నీలో నువ్వు నవ్వుకోవటం, మళ్ళా దిగులుగా నిట్టూర్చటం! ఏమిటె సంగతి?” అంటూ వచ్చింది మా పక్కింటిపిల్ల, నా స్నేహితురాలు అయిన జానకి.

నేను కొంచెం ఉలిక్కిపడి తేరుకుని “ఆఁ...ఏం ఉంది? నా కలల సంగతి నీకు తెలుసుగా, నించునే కలలు కనేస్తూ ఉంటాను.” అనేశాను నవ్వుతూ. నన్నంతా ‘కలల రాణి’ అంటూండడం దానికీ తెలుసు.

నిజంగానే నాకు చిత్రమైన కలలు వస్తూంటాయి. అసలు నాకు మెలకువ కన్నా నిద్రంటేనే ఎంతో యిష్టం! ఎందుకంటే ఆ నిద్రలో తియ్యని కలలు ఎన్నెన్నో కనచ్చు. ఆ కలలకి పేదా, గొప్పా, అనే తేడా గానీ, రాత్రీ-పగలూ అనే తేడాలుగానీ అసలుండవు. ఎప్పుడు నిద్రపోతే అప్పుడే స్వప్న జగత్తులో కెళ్ళిపోవచ్చు.

“రాధీ! మధుబాబు వచ్చాడు. నేనిప్పుడే చూసి

వస్తున్నాను. ఎంత బావున్నాడనుకున్నావ్? దొరబాబులా ఉన్నాడనుకో! అమ్మ పూజకి పూలు తెమ్మంటే వెళ్ళాను. అబ్బ! వాళ్ళ ఇల్లంతా ఎంత సందడిగా ఉందో!" చెప్పు కుంటూ పోతోంది జానకి. క్రమేపీ దాని మాటలు వినిపించటం మానేశాయి.

మధుబాబు రూపం రకరకాలుగా కనిపిస్తోంది. నన్ను గుర్తుపడతాడా? ఏమనుకుంటాడో నన్ను చూసి? ఏమో! ఓసారి వెళ్ళాలి.

అసలు అందరూ నన్ను అందానికి మారుపేరు అంటారు. మా అమ్మ కూడా మరీ సంతోషంగా ఉన్నప్పుడు "మా రాధిది ఎంత సిరిగల ముఖం! దానికి మంచి మొగుడొస్తాడు" అంటూంటుంది. అందుకే నా మనస్సు కొత్త పంథాలో పరిగెత్తటం మొదలు పెట్టింది.

"జానీ! సాయంత్రం ఓసారి వాళ్ళింటికెడదాంవస్తావా?" సాధ్యమైనంత అమాయకంగా అన్నాను.

"ఓ అలాగే! ఏం నీకూ అతన్ని చూడాలని ఉంది గదూ!" తమాషాగా నవ్వుతూ అంది.

"ఛీ! అదేంగాదు! ఊరేకే నే!..." తడబడుతూ నవ్వేశాను.

"అలా అయితే సాయంత్రం రెడీగా ఉండు" అంది జానకి. సరే అంటే సరే అనుకున్నాం ఇద్దరం.

ఆ రోజు సాయంత్రం పన్లన్నీ ముగించుకుని నేనూ జానకీ మధుబాబూ వాళ్ళింటికి బయలు దేరాం.

ఎందుకో వాళ్ళింట్లో అడుగు పెడుతుంటే కాళ్ళు వణికాయి.

ఇల్లంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది. వంట ఇంట్లోంచి మాత్రం అమ్మా, యశోదమ్మగార్ల మాటలు వినిపిస్తున్నాయి.

మెల్లగా వంటింటికేసి నడిచాం.

"రామ్మా! రాధీ! ఏమిటిలా వచ్చారు? ఎప్పుడయినా జానకయినా వస్తుందిగానీ నువ్వు మరీ నల్లపూసవై పోయావ్, రండి! రండి!" అంటూ ఆప్యాయంగా ఆహ్వానించారు యశోదమ్మగారు.

"మరే...మరీ...జానీకి పూలు కావాలట. అందుకని తోడు రమ్మంటే..." తడబడుతూ చెప్తున్న నన్ను చూసి ఫక్కున నవ్విందావిడ.

"అవునా జానకీ? ఉదయం పూలు కోసుకెళ్ళావుగా? మళ్ళా ఏం పూలు? నాకు తెలుసులే మీరెందుకొచ్చారో–బాబుని చూసిపోదామని వచ్చారుకదూ? ఫరవాలా రండి. ఇలా కూర్చోండి, వాడు స్నానం చేస్తున్నాడు." అంది నవ్వుతూ.

ఆవిడ మాటలకి ఇద్దరికీ చచ్చే సిగ్గేసింది. మౌనంగా కూర్చుని,యశోదమ్మగారు అమ్మచేత ఇప్పించిన కాఫీ తాగుతూ మధుబాబు గురించే ఊహాగానాలు చేస్తున్నాం.

ఎందుకో మా అమ్మ ముఖం అప్రసన్నంగా ఉంది. అయితే ఏం మాట్లాడలేదు.

దాదాపు పది నిమిషాల తరువాత మధుబాబు తల

తుడుచుకుంటూ గదిలోకెళ్ళటం ఛాయామాత్రంగా గోచరించింది.

"నాన్నా! మధూ! నీ పనయ్యాక ఓసారిలా రా!" గట్టిగా అంది యశోదమ్మగారు.

"వస్తున్నానమ్మా!" అన్న అయిదు నిమిషాల తరువాత వచ్చాడు.

"చూడు మధూ! వీళ్ళెవరో?" నవ్వుతూ అంది తల్లి. అతను పరీక్షగా మాకేసి చూస్తుంటే వళ్ళంతా చెమటలు పట్టినట్లయి గభాల్న లేచి నిల్చున్నాను.

"ఓ రాధీ, జానీ గదూ?" తనూ ఆప్యాయంగా నవ్వుతూ అన్నాడు.

"గుర్తుపట్టావే! ఫరవాలా! పెద్దవాళ్ళయిపోయారు గదూ?" అని, "ఏమ్మా, పాత మధుబాబులానే ఉన్నాడా, లేకపోతే కొత్తగా ఉన్నాడా?" చిరునవ్వుతో అడిగింది యశోదమ్మగారు.

అప్రయత్నంగా ఇద్దరం అతనికేసి చూశాం. జానకి సంగతేమోగానీ నా గుండెమాత్రం ఝుల్లుమంది. 'మధుబాబు ఎంత అందంగా ఉన్నాడు! ఎంత మంచి రంగు! ఎంత స్ఫురద్రూపి' తన్మయత్వంగా అనుకున్నాను.

"ఏం రాధ, మర్చిపోయావా? ఎలా ఉన్నావు?" చిలిపిగా చూస్తూ అన్నాడు.

"ఓ మంచి డాక్టరులా" అంటూ రివ్వన పరిగెత్తాను

జానకి చెయ్యందుకుని. వెనకనుంచి అంతా నవ్వుతున్నట్లు విని పించింది.

ఎందుకో నా మనసంతా గాల్లో తేలిపోతూంది. నేనున్న పరిసరాలుగానీ, నా పక్కన జానకిగానీ కనిపించటం మానేసి సర్వం మధుబాబే కనిపిస్తున్నాడు.

"ఏమే! ఏమిటా పరధ్యానం? మనింటికొచ్చేశాం" ముందుకు సాగిపోతున్న నన్ను ఒక్క గుంజు గుంజి ఆపింది జానకి క్షణం సిగ్గుపడిపోయాను.

"వస్తా జానీ! పిల్లలేం చేస్తున్నారో!" అంటూ ఇంట్లో కొచ్చేశాను. ఆ ఇల్లు, ఆ వాతావరణం, చూసి వాస్తవంలోకి రాక తప్పలేదు. ఒక్కసారి స్వర్గంలోంచి నరకంలోకి దూకి నట్లయింది.

"ఏం అక్కా, ఎక్కడికెళ్ళావు ఇంతసేపు? ఇందాకటి నుంచి ఆకలేస్తోంది. దా. అన్నం పెడుదుగానీ" అంటూ చెయ్యిపట్టి లాగాడు నా చిన్నతమ్ముడు శివుడు.

"ఛీ! ఎప్పుడూ తిండయావే! వెధవకొంప. దరిద్రపు సంత" ఒక్కసారి చెయ్యి విదిల్చుకుంటూ అన్నాను గట్టిగా.

క్షణంసేపు వాడు కొయ్యబారిపోయాడు. ఎందుకంటే నేను ఎవర్ని విసుక్కున్నా వాణ్ణి మాత్రం ఎప్పుడూ విసు క్కోను. వాడి బిత్తర చూపులు చూసిన నాకు, నామీద నాకే అసహ్యం వేసింది.

"రానాన్నా, అన్నం పెడతాను" అని వాణ్ణి పొదివి

పట్టుకుని. "రండర్రా!" అన్నాను మిగతా పిల్లలతో. వాళ్లూ "బతుకుజీవుడా" అన్నట్టువచ్చి మారుమాట్లాడకుండా అన్నాలు తినేశారు. పిల్లలు అన్నాలు తినగానే ఎంగిళ్ళుతీసి వంటిల్లుసర్ది నాన్న కోసం చూస్తూ వాకిట్లో మెట్లమీద కూలబడ్డాను. పిల్లలు లాంతరు ముందు కూర్చుని పుస్తకాలతో కుస్తీ పడు తున్నారు.

మళ్ళా నా ఆలోచనలన్నీ మనుబాబు మీదికే పోయాయి. అబ్బ! అతను ఎంత చక్కగా నవ్వుతాడు. ఏ పిల్ల పూజచేస్తోందో అతని కోసం.

"అతనిలాంటివాడు నాకు భర్త అయితే? ఛీ, నక్కెక్కడ, నాగలోకమెక్కడ?" సన్నగా నిట్టూర్చాను.

"నువ్వు అందంగా ఉంటావుగా ఎవరయినా చేసుకుంటారేమో!" మనస్సు సన్నని ఆశాజ్యోతిని వెలిగించింది.

"ఊహూం, లాభంలేదు. అందం ఒక్కటే ఉంటే చాలదు. కనీసం మంచి చదువుకూడా లేదు. చిన్నప్పట్నించీ ఈ పిల్లల్ని సాకటంతోటే సరిపోయింది. కనడమైతే అమ్మ కన్నదిగానీ వీళ్ళని పెంచటమంతా తనే. కాస్త, కూస్త టైము దొరికితే తియ్యని కలల కోసం నిద్రపోతుంది.

ఏనాటికయినా నా కలలు నిజమౌతాయా! ఏమో! అదృష్టదేవత కన్నుతెరిస్తే తన ఆశలు నెరవేరటం ఎంత సేపు?

"ఏం ఇంకా గడపలో కూర్చుని ఏం చేస్తున్నావ్?" అమ్మ కంఠం ఖంగున మోగింది.

"నాన్న కోసం చూస్తున్నానమ్మా! ఇంకా రాలేదు" అన్నాను మెల్లగా. ఎందుకో ఆరోజు అమ్మచేత చివాట్లు తప్ప వని తోచింది నాకు.

"అవునూ...ఇందాక అక్కడికెందుకు వచ్చారు? కాస్త తోడురమ్మని బతిమాలినా రాని దానివి పిలవా, పెట్టకుండా ఎందుకొచ్చావ్?" దాదాపు గద్దించినట్టే అడిగింది.

ఆవిడ మాటలకి నాకాక్కాస్త కోపం వచ్చినమాట నిజమే. "అవును వచ్చాను. మధుబాబుని చూద్దామనే వచ్చాను. చాలా రోజుల తరువాత అతనెలా వున్నాడో అనే కుతూహలంకొద్దీ వచ్చాను, దానికింత రాద్ధాంతమేమిటి?" అన్నాను.

"అబ్బబ్బ! మాటకి మాట. తండ్రారకం కూతురీరకం! నాకు చావైనా రాదేంరా భగవంతుడా?" అంటూ సణు క్కుంటూనే ఉంది ఆమ్మ చాలాసేపు.

నాన్న రాగానే ఆయనమీద విరుచుకు పడింది. అస మర్థుడని ఆయన్నీ, ఇలాంటి పెళ్ళాంపిల్లల్ని పోషించలేనివాడి కిచ్చి చేసిన తన తల్లితండ్రుల్నీ, తల్లిమాటలకి ఎదురు చెప్పే యిలాంటి సంతానాన్నిచ్చిన భగవంతుణ్ణీ వైన వైనాలుగా తిట్టింది.

అయితే ఇవన్నీ మాకలవాటే కనుక కామ్‌గా ఊరు కున్నాం. ఏకళనున్నాడో నాన్నకూడా పిల్లిలా కూర్చున్నాడే గానీ పూసమాట చెప్పలేదు.

ఆరోజు తరువాత మధుబాబు రెండు మూడుసార్లు కనిపించాడు. చూసినప్పుడల్లా స్నేహపూర్వకంగా నవ్వేవాడు. ఆ నవ్వులో నాకెన్నో అర్థాలు స్ఫురించేవి.

జానకిని చూసి అలా నవ్వడేం? చిన్నప్పుడుకూడా నన్ను సైకిల్ మీద ఎన్నోసార్లు యింటికి తీసుకొచ్చి దింపేవాడు. వాళ్ళ తోటలోని మామిడికాయలు కోసిచ్చేవాడు. ఎలాగయినా నేనంటే అతనికి ప్రత్యేకమైన అభిమానం. అలా అనుకుంటేనే నా మనసంతా తియ్యగా మధురాతి మధురంగా తోచేది.

రోజులు గడిచిపోతున్నాయి. నా దినచర్యలో యేమీ మార్పు లేదు.

ఓరోజు అమ్మకి పుట్టెడు జ్వరం ముంచుకొచ్చింది. యశోదమ్మగారికీ వార్త చెప్పి ఆవిడ వంటలో కాస్త సాయం చెయ్యమనీ అమ్మ నన్ను బ్రతిమాలింది నాన్నకూడ, "వెళ్లు రాధీ, మనల్ని వాళ్ళెంతగానో ఆదుకుంటున్నారు. ఇక్కడ నేనూ చెల్లాయిలూ చూసుకుంటాంలే" అన్నాడు.

ఎప్పుడు బ్రతిమాలినా నేను చచ్చినా వెళ్ళేదాన్ని కాదు. కానీ...ఈసారి వాళ్ళమాటలు నాకు పన్నీటిజల్లులా తోచింది. అయినా పైకి "పోనీమ్మా ఓ పూట వెళ్ళకపోతే మాత్రం యేం?" అన్నాను తెచ్చిపెట్టుకున్న విసుగుతో.

"అలా కాదమ్మా! వాళ్ళు మనల్ని తల్లీ తోడులా చూస్తున్నారా మరి! కనీసం మాటయినా చెప్పద్దూ? సాయంత్రం వెళ్ళొద్దులే" అంది అమ్మ బతిమాలుతూ.

"అలాగే లేమ్మా, నువ్వు పడుకో" అని, నాన్నకి చెప్ప వలసినవి నాన్నకి చెప్పి బయలుదేరాను. ఎందుకో నా మనసంతా వింతగా, తియ్యగా అనిపించసాగింది.

యశోదమ్మగారింటికొచ్చేసరికి ఆవిడ అమ్మకోసం ఎదురు చూస్తోంది. సంగతి విని, "అలాగా, ఏం జ్వరమో యేమో! అసలే వొళ్ళో బాగా లేదు. తనే కాకపోయిందా మధు కాస్త మందేమైనా ఇచ్చునుగా. పోన్లే నువ్వెళ్ళేప్పుడు తీసికెడుదువు గాని. రా" అంటూ ఆప్యాయంగా లోనికి తీసికెళ్ళింది.

ఎంతో ఉత్సాహంగా పనిచేసుకుపోతున్న నన్ను ఆశ్చర్యంగా చూసిందామె.

"అవునూ! మీ అమ్మ నీకేం పనిపాటలు అవీ రావనీ, బొత్తిగా సహనంలేదనీ అందే? నువ్వింత చకచకా యిల్లు దిద్దుకుంటావని నాకు తెలియదు సుమా!" మెచ్చుకోలుగా అంటూంటే నా మనసు పురివిప్పిన నెమలిలా అయిపోయింది.

"పోనీలే, నీ మొగుడు సుఖపడతాడు" అంటూ పెరటికేసి వెళ్ళిపోయింది యశోదమ్మగారు.

"మొగుడు" అనగానే అనుకోకుండా చిరునవ్వులు చిందించే మధుబాబు ముఖమే తోచింది మనసులో.

దాదాపు వంటంతా నేనే చేసేశాను. యశోదమ్మగారి పూజ అదీ అయ్యాక భోజనాలు చేసేశాం. నేను వడ్డించి తరువాత తింటానని ఎంత చెప్పినా ఆవిడ ఒప్పుకోలేదు. మధు కూడా, "కూర్చో రాధీ! నాన్నగారుకూడా లేరుగా" అంటూ

బలవంతం చెయ్యటంతో నాకు వాళ్ళతోపాటు భోజనానికి కూర్చోక తప్పలేదు. వాళ్ళ ఎదురుగా కూర్చుని టేబుల్ మీద భోంచేస్తుంటే చచ్చే సిగ్గేసింది. ఎలాగో అయిందనిపించాను.

"చూడు రాధీ! ఫ్రిజ్‌లో యాపిల్స్ వున్నాయి కాస్త తెచ్చి కొయ్యి" అంటూ ఏదో నవల తీసుకుని సావిట్లో కెళ్ళి పోయాడు మధుబాబు.

నేను యాపిల్స్ తెచ్చి మెల్లగా చెక్కు తీస్తున్నాను. అబ్బ! ఎంతహాయైన జీవితం. బరువు, బాధ్యతలు ఆమడ దూరాన నిల్చే సుఖమయమైన జీవితం.

వేసవిలో యీ యిల్లు మరీ స్వర్గంలా వుంటుంది. ఫ్రిజ్ లోంచి తీసిన పళ్ళంటే నాకెంతో యిష్టం. చిన్నప్పుడు మధు బాబు ఎన్నోసార్లు నాకు, జానకిక్కీ రకరకాల పళ్ళు యిచ్చే వాడు.

మాకూ ఓ ఫ్రిజ్ వుంటే? నా ఆలోచనలకి నాకే నవ్వొచ్చింది. కరెంట్ వున్న ఇల్లయితే అద్దె భరించలేమని పూరిల్లు లాంటి చిన్నకొంపలో చిమ్నీయే మహాభాగ్యంగా భావించే మాలాంటి వాళ్ళకి ఫ్రిజ్‌లు కూడానా?

పరధ్యానంగా కోస్తున్న నేను యాపిల్‌కి బదులు నా చెయ్యి కోసుకున్నాను. "అరె, రాధీ చెయ్యికోసుకున్నావా" అని, "రంగన్నా, నా మెడికల్ ఛస్ట్ ఇలా తీసుకురా" అని ఓ కేకపెట్టి నా చెయ్యి తెగినచోట రక్తం రాకుండా గట్టిగా పట్టుకున్నాడు మధు.

యశోదమ్మగారు రక్తాన్ని చూసి కంగారుపడిపోయారు. "ఏమ్మా! కాస్త జాగ్రత్తగా కోసుకోరూ! అదసలే కొత్త చాకు. ఏదో ఆలోచిస్తూ కోసి ఉంటావు" అంటూ చనువుగా, ఆప్యాయంగా మందలించారు.

"అదికాదమ్మా! నువ్వేమో ఇందాకట్నించి 'ఎంత పనిమంతురాలు' అని పొగుడుతున్నావుగా! అందుకు తెగ మురిసిపోయి చకచకా కోద్దామనుకుని, పాపం— పండుకు బదులు చెయ్యి కోసుకుంది" అన్నాడు నవ్వుతూ, కట్టు కట్టటం పూర్తిచేసిన మధుబాబు.

"చాల్లేరా నీ వేళాకోళం! ఓ మూల ఆ పిల్ల చెయ్యి తెగి బాధ పడుతుంటేనూ?" అంటూ అతన్ని సున్నితంగా మందలించి, "రాధీ, కాస్సేపు నువ్వు అలా కూర్చో, అమ్మకి తగ్గేవరకు నేను చూసుకుంటాలే. పోనీ ఈరోజు ఇక్కడ వుండి పోకూడదూ? మధు వాళ్ళ నాన్నగారుకూడా వూళ్ళో లేరుగా" అంది యశోదమ్మగారు.

"అమ్మో, ఇక్కడే" అనుకుని, "లేదండీ! వెళ్ళి పోతాను. మా చిన్నతమ్ముడు నా దగ్గర తప్ప పడుకోడు" అంటూ చెప్పి వచ్చేశాను.

వచ్చేముందు మధుబాబు మెల్లగా, "సారీ రాధీ! నేనే కొయ్యమన్నాను" అన్నాడు. అతని కళ్ళల్లోకి చూసిన నాకు యెన్నో భావాలు గోచరించాయి.

"ఫరవా లేదు. మధుబాబూ! నేను పరధ్యానంగా

వుండి కోసుకున్నాను. అసలు నేనే 'సారీ' చెప్పాలి. అమ్మ అమ్మగారికి కాస్త సాయం చెయ్యడానికివచ్చి ఈ నిర్వాకంచేసి వెడుతున్నందుకు, అయినా ఇదెంత దెబ్బని, కాస్త తెగిందంతే" అన్నాను మధురంగా నవ్వుతూ.

ఇద్దరికీ చెప్పి యింటికి వచ్చేశాను. అబ్బ! మధు ఎంత మధురంగా నవ్వుతాడు. అతను చేతికి కట్టుకడుతుంటే తెగిన బాధ తెలియలేదు సరిగదా ఒక విధమైన పులకింత కలిగింది.

ఇంటికొచ్చాక అమ్మ అక్షింతలు. "పెద్ద మహారాణి! పండుకూడా కొయ్యలేదు" అంటూ.

మర్నాటికే అమ్మకి జ్వరంతగ్గి మధు వాళ్ళింటికి వెళ్ళింది.

ఆరోజు తరువాత మధుబాబు గుళ్ళోనూ, తోటలోనూ కనిపిస్తూండేవాడు. కనిపించినప్పుడల్లా స్నేహపూర్వకంగా నవ్వేవాడు, ఆప్యాయంగా పలకరించేవాడు,

అతని పేరు తల్చుకుంటేనే నా మనసంతా ఆరాధనతో నిండిపోయేది.

ఆరోజు శుక్రవారం. ఆ సాయంత్రం నేనూ, జానకీ కలిసి శివాలయానికి బయల్దేరాం. దైవదర్శనం అదీ అయ్యాక, మండపంలో కాసేపు కూర్చుని తిరుగుముఖం పట్టాం.

అప్పుడే కనుచీకట్లు ముసురుతున్నాయి. ఎండ ఉధృతం తగ్గి చల్లనిగాలి వీస్తోంది.

"రాధీ, మధుబాబూ వాళ్ళతోటలో కెళ్ళి మల్లెలు, జాజులు కోసుకుందామా?" హఠాత్తుగా అంది జానకి.

"చీకటి పడుతోంది. అమ్మ తిడుతుందేమో" అంటూనే తోటకేసి నడిచాను. దాని పూలపిచ్చి నాకు తెలుసు. గన్నేరు పూలైనాసరే అది తట్టెడు పెట్టుకుంటుంది.

ఆలయానికీ, మా ఇంటికీ మధ్యగా వుంటుందా తోట. చక్కని పూలమొక్కలు, ఫల వృక్షాలు, రకరకాల క్రోటన్స్ అన్నీ పొందికగా పెంచుతారు. యశోదమ్మగారికి ఆ తోటంటే ప్రాణం.

ఆ తోటలోనే ఓ చిన్న కుటీరంలాంటిది కూడా వుంది.

ఇద్దరం తోటలోకి అడుగుపెట్టీ పెట్టకుండానే పూల పరిమళాలు పరిసరాలన్నింటినీ వ్యాపించి మనసుల్ని ఆహ్లాద పరుస్తున్నాయి.

ఉత్సాహంగా మాలికోసం చూస్తున్న మాకు ఓ పెద్ద మల్లెపందిరి దగ్గర పూలుకోస్తున్న మధుబాబు కనిపించాడు. అతను పూలుకోసి పక్కనే అరుగుమీాద పరిచివున్న రుమాల్లో పోస్తున్నాడు. ఆ రుమాలు అప్పటికే జాజులతోనూ, మల్లెలతోనూ నిండి ఉంది.

అనుకోకుండ అతన్ని అక్కడ చూసిన మేము కాస్త తత్తరపడ్డాం. వెళ్ళిపోదామని జానకికి సైగచేసి మెల్లగా వెనుదిరిగాను. అప్పుడే అడుగుల సవ్వడికి కాబోలు మధు

బాబు మాకేసి చూసి, "అరె, వెళ్ళిపోతున్నారేం? ఎందు కొచ్చినట్టు, ఎందుకెళుతున్నట్టు?" నవ్వుతూ అన్నాడు.

"అబ్బే ఏం లేదు. అదే పూలకోసం...ఆఁహాఁ కాదు గుళ్ళోకొచ్చాం దారిలో జానీ..."

తడబడుతున్న నా మాటలకి అతను ఫక్కున నవ్వాడు. "అదా సరే! దానికింత ఖంగారు దేనికి? పూలు కావాలా?" అన్నాడు ఆప్యాయంగా చూస్తూ.

"అవును మధుబాబూ! మల్లెపూలు కావాలి కోసు కోమా?" మరీ చిన్నపిల్లలా అంది జానకి.

"అలాగే, కోసుకోండి. అదిగో ఆ మూల కనకాంబ రాలు కూడా వున్నాయి కోసుకోండి" అనగానే జానకి రంగం లోకి దిగేసింది.

అదేం ఖర్మోగానీ మధుబాబునిచూస్తేనే నాకు మాట, అడుగూ కూడ తడబడిపోతుంది. మనసంతా అదోలా అయి, మరో స్వప్న జగత్తులో తేలిపోతున్నట్టుంటుంది.

నా వయస్సుదేగదా జానకి, తనకలాంటి అనుభూతే ఉండదా? ఏమో! మెల్లగా నేనూ మల్లెలు కొయ్యటం మొదలుపెట్టాను. నిమిషాల్లో బోలెడుపూలు కోసింది జాని. లోపలికెళ్ళి ఓ న్యూస్ పేపర్ తెచ్చిచ్చాడు మధుబాబు. పూలన్నీ నలక్కుండా అందులో చుట్టిపెట్టాం.

"ఇంక వస్తాం మధుబాబూ!" అంటూ వెనుదిరిగాం.

అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ కొంతదూరం నడిచిన నాకు "రాధీ!" అన్న మధుబాబు కేక వినిపించి రివ్వున తల తిప్పాను. అతను ఇందాక తను కోసిన పూలన్నీ ఆ పెద్ద సిల్కు రుమాల్లో మూటకట్టి చెయ్యి నాకేసిచాచి "ఇవికూడ తీసుకుపో" అన్నాడు.

నా గుండె లయ తప్పింది. మెల్లగా జానకి కేసి 'ఉండు' అన్నట్లు చూసి వెనుతిరిగి అతని కేసి నడిచాను.

"ఇదిగో రాధీ! మీ చెల్లాయిలూవాళ్ళూ ఉన్నారుగా. ఇవికూడా తీసుకుపో, ఊరకే తోచక కోశాను" అంటూ ఆ పూలమూట అందించాడు. తడబడుతున్న చేతులతో అందు కుని, "ఇంక వస్తా మధుబాబూ! చాలా పొద్దుపోయింది" అన్నాను కళ్ళువాల్చి.

"అదిసరే రాధీ! నేనెంత చనువుగా మాట్లాడినా నువ్వంత ముభావంగా ఉంటున్నావేం? చిన్నప్పుడింత ఉత్సా హంగా కబుర్లు చెప్పేదానివి! నేను అప్పటి మధులా లేనా?" అన్నాడు పరీక్షగా నన్నే చూస్తూ.

"అదేం లేదు మధుబాబూ! పెద్దవాళ్ళం అయ్యాంగదా. ఆ మాత్రం మార్పు సహజం. ఇంక వెళ్ళిరానా!" ఆప్యా యంగా అన్నాను. నా మాటలు నాకే వింతగా తోచాయి.

అతను మధురంగా నవ్వుతూ, "ఈ మార్పు నాకేం బాలేదు. పోనీలే! పూలు మాత్రం రోజూవచ్చి కోసుకోండి. జానకీకూడా పూలంటే ఎంత పిచ్చో నాకు తెలుసు" అన్నాడు.

నేను మౌనంగా తలవూపి వెనుతిరిగాను.

“ఆ పూలు తేవటానికింతసేపా? ఏం కబుర్లు తల్లీ! అయినా ఇందాకట్నించి ముంగిలా వున్నదానివి ఇప్పుడింతసేపు ఏమ్మాట్లాడావ్?” చిటపటలాడుతూ అంది జాని.

దాని అసూయకి నవ్వుకుంటూ, “ఏం లేదు రోజూ వచ్చి పూలు కోసుకుపొమ్మన్నాడు” అన్నాను పూలమూటని ఆప్యాయంగా చూసుకుంటూ.

జానకి ఏం మాట్లాడ లేదు.

మా యింటికొచ్చాక దాని చేతిలోని పూలు కొన్ని తీసి మా చెల్లెలికిచ్చి నాతో చెప్పనయినా చెప్పకుండా వెళ్ళిపోయింది.

నేను నా పువ్వుల్లో భాగం పంచలేదు. ఆ రోజు మరీ నా మనసంతా గాల్లో తేలిపోతున్నట్టుంది. కూనిరాగం తీస్తూ పనంతా ముగించాను. నా ధ్యాసంతా ఆ పూలమూట మీదే ఉంది.

పిల్లలంతా పడుకున్న తర్వాత నా మంచం దగ్గరకొచ్చి సుమాలు విప్పాను. తెల్లగా విచ్చుకున్న మల్లెలు ఫక్కుమన్నాయి.

ఆ పూలన్నీ నా మంచంమీద, నా చుట్టూ చల్లుకోవాలనే కోర్కెని అతిప్రయత్నంమీద ఆపగలిగాను.

మెల్లగా దోసిటనిండా తీసుకుని ఒక్కసారి వాసనచూసి మళ్ళా ఆ సుమాల్లోకే వదిలాను. ఆ సిల్కు రుమాల్నే మురిపెంగా చూస్తూ తిరిగి మూట కట్టబోయిన నాకు దానికి ఓ

మూలగా ఏవో పొడి అక్షరాలు కనిపించాయి ఆ లాంతరు వెలుగులోనే.

కుతూహలంగా లాంతరు దగ్గరగాపెట్టి చూశాను. ఓ మూల రెండు జంట గులాబీలు, దానికింద ఆర్. డి. అని అందంగా పెయింట్ చెయ్యబడి వుంది.

నా గుండె ఝల్లుమంది. నా పేరు రాధా దేవి! అంటే... అంటే మధుబాబు నన్ను ప్రేమిస్తున్నాడా? అవును, మంద మతిని, ఇన్నాళ్లూ గ్రహించలేకపోయాను.

అతనికి మొదట్నించీ తనంటే ప్రేమే. అంతెందుకు, ఇవ్వాల్టికివ్వాళ ఈ పూలన్నీ నాకే ఎందుకివ్వాలి? కొన్ని జానకికి కూడా ఇవ్వచ్చుగా.

ఏమైనా నా అంత అదృష్టవంతురాలు లేదు. దొరబాబు లాంటి భర్త, రాజమహల్ లాంటి యిల్లు, పార్వతీ పరమేశ్వరుల్లాంటి అత్తమామలు, సిరిసంపదలు, ఓహ్! ఎంత మధురంగా ఉంటుంది—నా భావి జీవితం.

అమ్మా వాళ్ళని నా దగ్గరే ఉండమనాలి. ఎంతమంది తిన్నా తరగని ఆస్థి! ఈ సంగతి విని జానకి ఎంత ఏడుస్తుందో?

"మధుబాబు తన ప్రేమని ఎలా బయటపెడతాడో చూడాలి" అనుకున్నాను మురిపెంగా.

"ఇంకా ఏం చూస్తావ్? నీపేరు తన రుమాలుమీద రాసుకుని దాన్నిండా పూలునింపి నీ దోసిట్లో నింపితే, అంత కన్నా ఇంకెలా బయటపెట్టాలి?" గదిమింది మనసు సున్నితంగా.

పూలు సలకుండా మెల్లగా మూటకట్టేసి దిండు పక్కగా పెట్టి పడుకున్నాను, అవి మాలకట్టి పెట్టుకోవాలని పించ లేదు.

ఉదయమే లేచి కాలకృత్యాలు తీర్చుకుని అమ్మ అందించిన కాఫీ అనబడే కషాయాన్ని గొంతులో పోసుకుని, మధు ఇచ్చిన పూలన్నీ పెద్దమాల కట్టాను.

ఒంటరిగా అది మెళ్ళో వేసుకుని అద్దంలో చూసుకుంటే అచ్చం పెళ్ళికూతురిలా ఉన్నాను. ఇప్పుడు పక్కన అతనుంటే? నా చెంపల్లోకి వెచ్చని రక్తం సర్రున పాకినట్లయింది.

దండతీసేసి జాగ్రత్తగా ఓ చోట వుంచి వాకిట్లోకి వచ్చే సరికి మధూ వాళ్ళ పాలేరు రంగన్న నిల్చుని ఉన్నాడు.

"ఏం రంగన్నా?" అన్నాను.

"అమ్మగోరు మిమ్మల్నోపాలి రమ్మన్నారు మీ అమ్మ గోరితో సెప్పిరండి" అన్నాడు వినయంగా,

"అదెందుకు రంగన్నా! ఇప్పుడు నేనొస్తాగా?" అంది అమ్మ ఆశ్చర్యంగా.

"అదేమోనమ్మా! మా అమ్మగోరు మాత్రం రాధమ్మ గోర్నే పిల్చుకురమ్మన్నారు" అన్నాడు వాడిమాటకి తిరుగు లేనట్టు.

నేను అమ్మ అనుమతితో ఉన్నంతలో నీట్‌గా డ్రస్ చేసుకుని రంగన్న వెంట బయలుదేరాను. నడుస్తున్నానన్న మాటేగానీ నాకెన్నో అనుమానాలు.

యశోదమ్మగారు నన్నెందుకు రమ్మన్నారు? చిన్న మధు

నాడు పూలు యిచ్చినట్టు తెలిసిందా? తెలిస్తే మాత్రం యేం కోప్పడతారా? ఏమో! అదే అయితే మాత్రం ఆ కుళ్ళుజానకే చెప్పి ఉంటుంది—ఇలా ఆలోచిస్తూ ఇల్లు చేరాను.

నేను లోపలికే, రంగన్న పెరట్లోకి వెళ్ళాం. హాలంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది. మెల్లగా తడబడే అడుగులతో నడుస్తున్న నన్ను మధుబాబు గబగబ తన గదిలోకి లాక్కెళ్ళాడు.

క్షణం కొయ్యబారిపోయిన నేను తేరుకుని, "ఏమిటి మధుబాబూ! అమ్మగారు నన్ను అర్జంట్‌గా పిల్చుకురమ్మన్నారట?" అన్నాను అతని చేతుల్లో వున్న నా చేతిని విడిపించుకుంటూ.

"ఏం యింకా అర్ధంకాలేదా?" చిలిపిగా అన్నాడు.

"నిజంగా నాకేం అర్ధంకాలేదు. అన్నట్టు మీ రుమాలు ఇదిగో" భద్రంగా తెచ్చిన మడతని అందించాను.

దాంతోపాటు నా చెయ్యికూడా అందుకుని, "ఈ కర్‌ఛీఫ్ చూశాక కూడా నా మనసు అర్ధంకాలేదా రాధీ" మెల్లగా అన్నాడు.

"మధుబాబూ!"

"అవును రాధీ! ఐ లవ్ యూ సోమచ్! నిజం! రాత్రి అమ్మకి అంతా చెప్పేశాను, అమ్మా నాన్న కూడా సంతోషంగా ఒప్పుకున్నారు. అదిగో అమ్మ కాబోయే కోడల్ని ఏదో అడగాలట" అన్నాడు కొంటెగా చూస్తూ.

నాలో కోటి వీణియలు ఏకనాదంలో మ్రోగినట్లయింది. సిగ్గులబరువుతో తల వంగిపోయింది చంపలు అరుణిమ దాల్చాయి.

రెండు చేతుల్లోనూ ముఖం దాచుకుని, బయటికి పరిగెత్తబోయి హాలు గుమ్మంలో యశోదమ్మగార్ని ఢీ కొట్టేశాను.

ఆవిడ నవ్వుతూ, "ఏం కోడలుపిల్లా, గట్టిదానివే. మొత్తానికి" అంటూ ఆప్యాయంగా చెయ్యందుకుని పూజగదిలోకి తీసికెళ్ళారు. అక్కడ నాకెన్నో చెప్పారు.

చాలా కొద్ది వ్యవధిలో మా వివాహం, అతి వైభవంగా జానకి రామయ్య గారింట్లోనే జరిగింది. చాలామంది చెవులు కొరుక్కున్నారు. జానకి పూర్తిగా నాతో మాట్లాడటమే మానేసింది.

అమ్మమ్మవాళ్ళు ఎంత బ్రతిమాలినా మా ఇంటికిరాలేదు. అయినా మా మామగారే తోటలో మరో రెండు గదులు వేయించి పొలాలూ అవీ చూడమన్నారు. నాన్న కూడా దీనికి సంతోషంగా ఒప్పుకున్నారు.

పిల్లలంతా దాదాపు నా దగ్గరే గడిపేస్తున్నారు. మా అమ్మ అందరితోను, "మా రాధమ్మది సిరిగలముఖమని నాకు ముందే తెలుసు." అని చెప్తూనే ఉంది.

పూరింట్లోంచి బంగళాలోకి, కుక్కిమంచంమీంచి, డన్లప్ పరుపుల మీదికి, వాటికి తగ్గ అన్ని మార్పుల్నీ అతి సహజంగా అనుభవించేస్తున్నాను.

రోజులు క్షణాల్లా గడిచిపోతున్నాయి. మధుబాబు

సాంగత్యంలోని మాధుర్యం అంతా, ఇంతా అని కాకుండా అనుభవిస్తూ కాలం గడుపుతున్నాను.

ఆ రోజు డబుల్ కాట్ మీద కూర్చుని యేదో నవల సీరియస్‌గా చదివేస్తున్న నా కళ్ళు మూశారెవరో, మధు రంగా నవ్వి, "మధుబాబు." అన్నాను సున్నితంగా అతని చేతులు తొలగిస్తూ.

"ఛీ! ఇంకా మధుబాబేమిటి? అంతా నవ్వుతారు." అన్నాడు తనూ నవ్వుతూ నా ప్రక్కనే కూర్చుని.

"ఓ. కె. ఇంక అలా పిలవను సరేనా? అవునూ ఇంత ఆలస్యమేమిటీ?" అన్నాను మురిపెంగా అతని చెంపలు నా రెండు అరచేతులతో రాస్తూ.

అలా రాస్తున్న నా రెండు చేతుల్నీ తన మెడచుట్టూ దండలా వేసుకుని గుసగుసగా నా చెవిలో ఏదో చెప్ప బోయాడు.

"రాధీ, రాధీ!" అమ్మ అరుపులాంటిపిలుపు. "ఏమ్మా" అన్నాను ఖంగారుగా.

"లేమ్మా. చూడు టైమెంతయిందో. ఈ రోజు నేను పెంద్రాళే వెళ్ళాలి" అంది అమ్మ సౌమ్యంగానే అయినా గట్టిగా.

ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచిన నాకు క్షణం అగమ్య గోచరం గాను. అయోమయంగాను అనిపించింది.

గీవురు గావురుమంటున్న పిల్లలు, వాళ్ళని మందలిస్తున్న నాన్న అరుపులూ, నా కదలికకి కిర్రుకిర్రుమనే పాత నులక మంచం, అన్నీ గ్రహించాక పూర్తి స్పృహాలోకొచ్చేశాను.

అనుర్ధాగా దిండు పక్కగా చూశాను. రుమాలులో కప్పబడిన పూలమూట కొంచెం నలిగినట్టుగా వుంది.

నా గుండెల్లో వెయ్యి బాంబులు మ్రోగినట్టు, సప్త సముద్రాలు పొంగి నన్ను ముంచేస్తున్నట్టు అనిపించింది.

...అంటే...అంటే ఇదంతా వట్టి కల అన్నమాట. కృంగిపోయాను.

"చూడమ్మా రాధీ. నేను వెడుతున్నాను. పిల్లలు జాగ్రత్త. ఇవాళ మధుబాబుకి తాంబూలాలు పుచ్చుకుంటు న్నారు. అదే వాళ్ళ అత్త కూతురు రాగిణీదేవి లేదూ? ఆ పిల్లట. ఒక్కతే కూతురు. లక్షలాస్థి, బి. ఏ. పాసయిందిట.

అసలు మధుబాబే ఏరికోరి చేసుకుంటున్నాట్ట. ఆ అమ్మాయికూడ–చేసుకుంటే ఇతన్నే చేసుకుంటానని పట్టుపట్టిం దట. ఏమిటే అలా చూస్తావ్? రాగిణి నీకు తెలియదూ? చిన్నప్పుడెప్పుడో వచ్చింది. నువ్వు మర్చిపోయి వుంటావ్" అంది అమ్మ అయోమయంగా చూస్తున్న నాతో.

"అలాగా!" అన్నాను అంతకన్న నాకు నోటమాట రాలేదు. నేను కట్టినవన్నీ వట్టి గాలిమేడలు, పేకమేడలు

"ఆఁ! అన్నట్టు మా మధుబాబుకి నువ్వంటే యెంత ప్రేమనుకున్నావ్! వాళ్ళ అమ్మతో" అన్నాట్ట. ఆశబను ను లాంఛనాలన్నీ మన రాధకే ఇద్దాం. చిన్నప్పట్నించీ నాకు రాధంటే ఎంతో యిష్టం, అసలు రాధకి పెళ్ళి కూడా మనమే ఘనంగా చేద్దాం, మనకే చెల్లాయి వుంటే చెయ్యం?" అని అందుకే రేపు శంకరానికి కబురు చెయ్యాలి, ఆ మూడుముళ్లూ

వేయించేస్తే మా బాధ్యతా కాస్త తీరుతుంది." అంది సంతోషంతో కూడిన తృప్తితో. అలా అనేసి ఆమె వెళ్ళిపోయింది.

నాకు ఒక్కసారి పుట్టెడు దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది. అంతలోనే విరక్తిగా నవ్వుకున్నాను.

లక్ష్మి, లక్ష్మినే కోరుకుంటుంది గానీ చూస్తూ చూస్తూ మూదేవిని ఆహ్వానిస్తుందా?

నా పిచ్చికళ్ళకి అందగా కనిపించే ఈ ప్రపంచం తేనెలా అతి మధురంగా తోచిందేతప్ప, తేనె పట్టు చుట్టూ తుట్ట బాధించే తేనెటీగలుంటాయని ఈ షణ్మాత్రం అనిపించలేదు.

రంగురంగులుగా, ఇంద్రధనుస్సులా ఉండే ఈ వింత జగత్తు నా కన్నె కనులకు అతి సుందరంగా కనిపించిందే గానీ, ఆ రంగుల వెనుక, అంతా శూన్యమేననీ, అది కేవలం చూపులగారడీ మాత్రమేననీ ఎంతమాత్రం తోచలేదు.

ఈ చేదు నిజం గ్రహించాక మధుబాబుముఖం చూడాలంటేనే సిగ్గుతో ప్రాణం చచ్చిపోతోంది.

"అక్కా! అన్నం పెట్టవూ?" శివుడి అర్థింపు!

"ఛీ! అప్పుడే తెల్లవారిందా?" అని విసుక్కోలేదు. "వెధవసంత." అని తిట్టుకోలేదు. "అలాగే నాన్నా. ఒక్క క్షణం." అంటూ లేచాను-కన్నెమనసు చేసిన గారడీలోంచి తేరుకుంటూ.

(వనిత)

()—()